

OPINIONS

IRREGULARITATS PROCESSALS

Roger Pons

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

ELS VERNES DE BLAI BONET

Martí Domínguez

14

EL PLAGI

Jesús Civera

15

ALARMA A LA UNIVERSITAT

Josep Guia

PARANOIA

Josep Vicent Marquès

16

DISFRESES

Isabel-Clara Simó

"ELECCIONS TRAMPA"

Salvador Cot

17

INTRIGUES A TEHERAN

Llibert Ferri

UN CABASSET DE VOTS...

Miquel Calvet

18

IMMIGRANTS

Pau Viciano

UN DIAMANT ÉS PER SEMPRE

Miquel Ramon

19

TRAGÈDIA, LITERATURA

Joan F. Mira

82

V am tenir la temptació d'esquivar el debat sobre les declaracions de Marta Ferrusola i Heribert Barrera –sobretot d'Heribert Barrera– en el tema de la immigració, especialment perquè considerem que és un debat que va en la direcció equivocada. Però no hauria estat professional per part nostra, ni conseqüent amb la línia d'aquest setmanari, que en els darrers anys ha dedicat moltes pàgines a informar, analitzar i opinar sobre el fenomen de la immigració. I tampoc hauria estat conseqüent que EL TEMPS defugira el debat de fons més complicat i intens que s'ha produït en el si del catalanisme des de fa anys.

Però tot això no altera la nostra convicció que es tracta d'un debat equivocat i fins i tot perillós. Per començar, caldria separar de la discussió política allò que són opinions particulars, basades en la lògica inseguretat –i, fins i tot, la por– davant d'un futur que ningú no sap del cert com serà. El debat polític ha de ser tota una altra cosa, que s'ha de fonamentar en fets (demogràfics, sociològics, econòmics) i que ha d'abordar a fons, fins al final, la solució de problemes com el de la immigració. El primer nivell, el més primari, és inevitable i humà, fins i tot legítim, però no resol res. El segon nivell de debat, el més asserenat, plantejat des de l'equilibri i el respecte a tots els punts de vista, és l'únic que permet estudiar les diferents solucions fins a trobar-les i, per tant, l'únic debat públic interessant. En el cas que ens ocupa, si els dos debats s'han barrejat fins a extrems francament desafortunats ha estat, en primer lloc, a causa de la significació pública de les dues persones que l'han ençat. I en segon lloc, a l'actitud irresponsable i oportunista d'alguns mitjans de comunicació i dels sectors polítics interessats a debilitar l'adversari a qualsevol preu.

Declaracions similars, fetes en unes altres circumstàncies polítiques i socials, no haurien tingut el mateix ressò, ni de bon tros. Però això no vol dir que no hagen estat poc responsables. O gens, vistes les conseqüències. Almenys en el cas de Marta Ferrusola, perquè, en el cas d'Heribert Barrera, la insistència a dir i repetir les seues opinions sobre la immigració (i sobre la Llei d'Estrangeria, i la pena de mort, etc.) ha eliminat la possibilitat que s'hagueren manipulat o malinterpretat.

Quant a la qüestió de si la gent pensa o no allò que ara s'ha dit en públic, no hi ha dubte que molta gent ho pensa, ens agrada o no. I no solament a Catalunya. També al País Valencià, a Andorra, a Mallorca (on la immigració no ve del sud, sinó del nord)... i a Espanya, França, Suïssa, Alemanya, els Estats Units d'Amèrica... a tot arreu on hi ha immigració hi ha gent que se sent amenaçada i que pensa exactament el mateix. Però sempre que la política s'ha basat en aquesta por, en aquest temor a l'evolució social –inevitable– cap a formes noves, la democràcia n'ha sortit perdent.

Conservar la nostra identitat, o la que ens queda, és irrenunciable. Però la solució no és tancar les fronteres (per cert, quines fronteres?). El problema, si ens permeten, és qui té i qui no té poder i recursos per a aplicar polítiques d'immigració eficaces perquè aquest fenomen no esdevinga un problema sense solució. I, ara i ací, el poder i els recursos els tenen els estats. No Catalunya, ni el País Valencià o les Illes Balears. Molts dels immigrants "sense papers" que arriben al país a la recerca d'una vida millor serien els primers beneficiats d'una política decidida d'integració, que els permetera adoptar el país d'acollida com a propi i esdevenir ciutadans catalans, o valencians, o balears. Si aquesta política no existeix, no és just que ells paguen les conseqüències. Perquè els drets humans no són incompatibles amb els drets dels pobles, són el mateix.

"El problema és qui té poder i recursos per a aplicar polítiques d'immigració eficaces perquè aquest fenomen no esdevinga un problema sense solució."